

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 24 de gener de 2024

Catequesi. Els vicis i les virtuts. 5. L'avarícia

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Continuem les catequesis sobre els vicis i les virtuts, i avui parlarem de l'avarícia, aquella forma d'afecció al diner que impedeix l'ésser humà ser generós.

No és un pecat que afecti només les persones que tenen patrimonis enormes, sinó un vici transversal que sovint no té res a veure amb el saldo del compte corrent. És una malaltia del cor, no de la cartera.

Les anàlisis que van fer els pares del desert sobre aquest mal van treure a la llum que l'avarícia podia apoderar-se també dels monjos, els quals, després d'haver renunciat a enormes herències, en la soledat de la seva cel·la s'havien lligat a objectes de poc valor: no els deixaven, no els compartien i encara menys estaven disposats a regalar-los. Una afecció a petites coses que treu la llibertat. Aquells objectes es convertien per a ells en una espècie de fetitxe del qual era impossible desprendre's. Una forma de regressió a la fase dels infants que agafen una joguina repetint: "És meva! És meva!" En aquesta afirmació s'hi amaga una relació malaltissa amb la realitat, que pot desembocar en formes d'acaparament compulsiu o acumulació patològica.

Per a recuperar-se d'aquesta malaltia, els monjos proposaven un mètode dràstic però molt eficaç: la meditació sobre la mort. Per molt que una persona acumuli béns en aquest món, d'una cosa estem absolutament segurs: que no cabran dins el seu taüt. No podem emportar-nos els béns. Aquí es revela la insensatesa d'aquest vici. El vincle de possessió que construïm amb les coses és només aparent, perquè no som els amos del món: aquesta terra que estimem no és veritablement nostra, i ens hi movem com estrangers i peregrins (cf. Lv 25,23).

Aquestes simples consideracions ens fan intuir la bogeria de l'avarícia, però també, la seva raó més recòndita. És una temptativa d'exorcitzar la por a la mort: cerca seguretats que en realitat es malmeten en el mateix moment en què les agafem. Recordeu la paràbola de l'home insensat, el camp del qual havia ofert una collita abundant, i per això s'adorm imaginant la manera com engrandir els seus magatzems per a ficar-hi tota la collita. Aquell home ho havia calculat tot, havia planejat el futur. Malgrat això, no havia considerat la variable més segura de la vida: la mort. «Insensat!», diu l'Evangeli, «aquesta mateixa nit et reclamaran la vida, i tot això que has acumulat, de qui serà?» (Lc 12,20).

En altres casos, són els lladres els qui ens ofereixen aquest servei. Fins i tot a l'Evangeli hi surten moltes vegades, i encara que les seves accions siguin censurables, poden convertir-se en un advertiment saludable. Així predica Jesús en el Sermó de la muntanya: «No amuntegueu tresors aquí a la terra, on les arnes i els corcs els fan malbé i els lladres entren i els roben» (Mt 6,19). Sempre, en els relats dels pares del desert, s'explica la història d'un lladre que sorprèn el monjo mentre dorm i li roba els pocs béns que guardava a la seva cel·la. Quan es desperta, el monjo, gens amoïnada per l'incident, es posa a l'aguait del lladre, i quan el troba, en comptes de reclamar-li els béns robats li dona les poques coses que li queden i li diu: "Et vas oblidar d'agafar això!"

Nosaltres, germans i germanes, podem ser senyors dels béns que posseïm, però sovint passa el contrari: al final, ells ens posseeixen. Alguns homes rics no són lliures, no tenen ni temps per a descansar, han de cobrir-se les espatlles perquè l'acumulació de béns n'exigeix també la custòdia. Estan sempre angoixats, perquè un patrimoni es construeix amb molta suor, però pot desaparèixer en un moment. Obliden la predicació evangèlica, que no afirma que les riqueses siguin en elles mateixes un pecat, però sí que són certament una responsabilitat. Déu no és pobre: és el Senyor de tot, però —escriu sant Pau— «essent ric, es va fer pobre per vosaltres, perquè us enriquíssiu amb la seva pobresa» (2Co 8,9).

Això és el que l'avar no comprèn. Podria haver estat causa de benedicció per a molts, però en comptes d'això, es va ficar en el carreró sense sortida de la infelicitat. I la vida de l'avar és lletja: jo recordo el cas d'un senyor que vaig conèixer en una altra diòcesi, un home molt ric que tenia la mare malalta. Estava casat. I els germans es rellevaven per a cuidar la mare, i la mare es prenia un iogurt al matí. Aquest senyor li donava la meitat del iogurt al matí per a donar-li l'altra meitat a la tarda i estalviar un iogurt. Així és l'avarícia, així és l'afectació als béns. Llavors aquest senyor va morir, i els comentaris de la gent que va anar a la sala de vetlla van ser aquests: “Es nota que aquest home no s'emporta res: ho deixa tot...” I després, rient-se'n una mica, deien: “No, no van poder tancar el taüt perquè s'ho volia emportar tot.” Això de l'avarícia fa riure als altres: que al final hem d'entregar el nostre cos i la nostra ànima al Senyor i hem de deixar-ho tot. Anem amb compte! I siguem generosos, generosos amb tots i generosos amb els qui més ho necessiten. Gràcies.